

Ginkgo biloba

Hús évét ültettem a ginkót, nagyképűen ginkgó, persze lehet, hogy mégsem nagyképű, én mondom rosszul. Egy örök élet reményét. A francot, csak azért, mert szeretem a leveleit. Na meg izgalmas a hatása, kvercetin, és javul a memória, nem emlékszem rá teljesen. Jó lenne addig élni, amíg ezek a fák, ezer évig. Megtudni, hogy tényleg hazavágjuk a földet, vagy magunk is a nagy kalap részei vagyunk mindezzel a marhaszellentéssel szétszaggatott ózonnal, meg a pet palackokkal. Látszik, hogy nem tud mit kezdeni velünk a teremtnök, várja, meddig húzzuk még, s közben drukkol, hogy siessünk, talán segít is ebben. Az biztos, hogy egyre melegebbek a nyarak, a hálózat megdöglik a klímáktól, mi meg a melegtől, azt hiszem.

Van az a hőség, amit nem lehet fokozni, amikor már nem a levegő, hanem a valóság szerkezete hevül. Emelkedik a sugárzás, rövidül az árnyék. A napszél délben is sarki fényt vetít a mélyülő égre, ezen az égövön ez nem volt megszokott. A házak szélei remegnek, az árnyékok felfornak, és elpárolognak, tűnő délibáb vagyok én is. Mint a narancs héja, lehámlik bőröm. A sejtek kilökődnek a pórusokon, porral keverednek, homokszemek csiszolják finomra, keverednek az izzó térrel. Olyanok, mint apró kopogások egy kísértetház ablakán. Először a csontok törnek atomokra, a beton repedéseibe kúsznak, kitöltve a megroggyant kövezetet. Aztán a kalcium kivonódik, és támfalakba épül, erkélyek mellvédjeit erősítve tovább. Tüdőm légzése a szél moraja, a vér porrá válik, a levegőben lüktet tovább, rózsaszínre festve a minimális páratartalmat. Körmeim lebomlanak. Bogarakká válnak. Eltűnnek a kanális nyílásaiban. Amikor a forróság a fejemig ér, szétszakadnak a gondolataim, kinőtt ingről gombokként szanaszét repülnek. A neuronok hüvelye lepattan. Spirállá csavarodik. Elliben, mint a pernye, ha szellő ébred. Széthullik testem apró darabokra, homok szítál át, és gyökerek hálózna körbe. Kíváncsian tapogat a gomba fonala tápanyagot kutatva.

Ez a természet rendje, porból lettünk, a körforgás mindig folytatódik. Testemet legyűrte a hőség, a por, a fény, és a csend. Szétszóródott sejtjeim, atomjaim összesöpri a bolygó, van tapasztalata abban, hogy kell új szervezetet építeni abból, amit az idő betemetett. Csak meg kell várni, míg eljön a rendje. A szél hozza a csontokat, a növényekből hártyás, új szövetek építik mellkasom helyét, növények szárából lesznek bennem az erek. Úgy építi össze molekuláimat a világ, olyan apró precizitással, amilyen gonddal mi sebesítettük meg. Mi széttéptük, ő összerak, ez a nagy különbség. Szívem sokára kerül csak helyére, faágakból épített gerincem közötti fészkebe, hadd dobogjon benne a természet, a vércsék és sasok szárnyának ütemével. Amikor mellkasomban van, olyan erővel kezd verni újra, ami elképzelhetetlen emberi testben. Összeépül minden testrészem,

levelekből lesz újra bőröm, egész testem fotoszintetizál. Eggyé válunk, én és a bolygó, ennek mindig is így kellett volna lenni. Testemben több az élet, mint amennyit az ember valaha magának vindikált. Világember lettem, erős, szilárd, és alkalmazkodó. Tovább élek majd, mint a ginkó. Foszladoznak a nyomok, amit magunk mögött hagytunk, új utakat keresek majd, lesz rá időm. Képes vagyok túlélni bármit. Csak magamat nem tudom.

Fejemben ismétlődésre kárhoztatott emberi minták, visszatérő gondolatfoszlányok, egykori életemből örökölt. Újratervezték csontjaimat, izmaimat, minden molekulát, atomot bennem, de agyamban ugyanaz a recsegő ideghálózat mintája épült megint, ami magyarázatot próbál keresni mindenre. A legrosszabb, hogy talál is. Megszokás, félelem, hiúság bujkál benne. Na meg a hibás reflex, ami előbb rombol, aztán kérdez. Semmi sem változik. Világember lett a testem. Nem azt kellett volna átalakítani, hanem a neuronjaimat, ember maradtam így is.

Nem fog elpusztulni a bolygó, minden csapásból kiutat talált eddig is, velem nem tud mit kezdeni. Evolúciós hiba, rákos kinövés vagyok a felületén, erre lettem most is programozva. Megkeresem a ginkót, szépen fejlődik a törzse, talán már elbírja súlyomat.